

shvaćanja zaštite spomenika. Arhitekt Vancaš izradio je potom nov projekt restauriranja, objavljen 1916. u časopisu *Der Bautechniker*, pojednostavljajući prvobitne zamisli. Szabo je držao da ni taj projekt nije slijedio ključne konzervatorske smjernice (asimetričnost pročelja, korištenje trajnijih građevnih materijala, zadržavanje postojećih oltara, osmišljavanje izvornoga arhitektonskog pristupa). U izlaganju će biti riječi o planiranim zahvatima na građevini u svjetlu restauratorskih htijenja Vancaša i konzervatorskih načela Szabe i suradnika.

Maja Šojat-Bikić

Muzej grada
Zagreba

Gjuro Szabo, ravnatelj Muzeja grada Zagreba (1927. – 1943.) — složen i sadržajan profesionalni život zaslužnog muzealca

Znanstveno istraživanje arhiva Muzeja grada Zagreba i starije periodike, usmjereno na vrednovanje, interpretaciju i kontekstualiziranje djelovanja Gjura Szabe kao člana kuratorija a potom i ravnatelja muzeja, pridonosi poznavanju složena Szabina profesionalnog života i njegove osobnosti. Osobitu vrijednost predstavlja njegova rukopisna ostavština kao neprocjenjivo vrelo podataka za povijest Muzeja grada Zagreba i razvoj muzeološke misli u Hrvatskoj u prvoj polovini 20. stoljeća. Diskurs onodobnog tiska također ide u prilog tezi kako je Szabo, unatoč gotovo nemogućim uvjetima provizornog smještaja Muzeja grada Zagreba u suterenskim prostorijama Umjetničkog paviljona, uspio očuvati kontinuitet institucije i kulturnopovijesnu baštinu grada Zagreba. Cilj je izlaganja upotpuniti portret Gjura Szabe kao neumornog istraživača i čuvara kulturnih dobara.

Marko Špikić

Odsjek za povijest
umjetnosti
Filozofskog
fakulteta
Sveučilišta u
Zagrebu

Razdoblje borbe i izgradnja dogme — Szabo i konzervatorski principi srednje Europe do 1918.

Gjuro Szabo jedan je od tvoraca konzervatorske kulture u Hrvatskoj, kako entuzijazmom i društvenim angažmanom tako i prihvaćanjem inovativnih konzervatorskih koncepata srednje Europe svojeg doba. Pretpovijest djelovanja Szabe i njegovih suradnika predstavljena je nesustavnim preporodnim popisivanjem i akumuliranjem spomenika iz Vrhovčeva i Kukuljevićeva doba, a ona je zaključena primjerima stilskog restauriranja na vrhuncu Bolléova djelovanja. Početkom 20. stoljeća nezadovoljna i nacionalno svjesna znanstvena zajednica hrvatske prijestolnice počinje se zanositi emancipacijskim